

Arrest

nr. 86 104 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 augustus 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 oktober 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 oktober 2008 dient verzoeker een visumaanvraag in op grond van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan, die hem op 18 november 2008 werd toegekend.

1.2. Op 17 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort vreemdelingenwet).

1.3. Op 26 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die op 14 september 2011 aan verzoeker ter kennis worden gebracht.

De beslissing van 26 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard betreft de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd wordt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.11.2009 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Hiervoor dient betrokkene een ononderbroken verblijf van 5 jaar aan te tonen. Betrokkene tracht dit te bewijzen aan de hand van allerlei getuigenverklaringen, inschrijvingen Nederlandse les en een deelcertificaat van Nederlandse les. Echter uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 23.10.2008 te Casablanca een visum gezinshereniging aanvroeg met zijn Belgische echtgenote. In de bijlagen van deze visumaanvraag zit betrokkene's "Carte nationale d'identité" met als nummer C459019. Dit nummer is terug te vinden op het paspoort van de persoon die de huidige aanvraag op basis van artikel 9bis indiende. Aldus kan er zonder twijfel worden gesteld dat betrokkene terugkeerde naar zijn land van herkomst om aldaar een visum aan te vragen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Zoals reeds hierboven beschreven bevond betrokkene zich op 23.10.2008 te Casablanca om een visum aan te vragen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staft die door inschrijvingen en een deelcertificaat van Nederlandse les, deelname aan buurtactiviteiten en steunbrieven), dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkene's voordeel weerhouden worden.

Wat de verwijzing naar het criterium 2.3 van de vernietigde instructie van 19.07.2009 betreft, betrokkene legt geen bewijzen van afstamming met zijn "broer" vast. Verder toont betrokkene niet aan dat hij in het land van herkomst ten laste was van of inwoonde bij de EU-burger of hij wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig heeft. Betrokkene kan hierdoor geen beroep doen op dit criterium. Artikel 8 EVRM wordt dan ook niet geschonden daar de afstammingsband met zijn "gezin" in België niet aangetoond wordt."

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 14 september 2011 werd ter kennis gebracht betreft de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd wordt:

“Reden van de beslissing:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al. 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient er ambtshalve op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *“van de feiten en de middelen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing en evenmin op concrete wijze uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die gegrond is op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

Het ingestelde beroep is, om voormelde redenen, dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker op 9 november 2010 kennis werd gebracht.

3. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

In de motivering van de bestreden beslissing werd niet voldoende rekening gehouden met de werkelijke situatie van verzoeker, en werd gemotiveerd als volgt:

(...)

Bestreden beslissing verwijt verzoeker dat hij niet zou aantonen dat hij vijf jaar onafgebroken in België heeft verbleven op het moment van zijn aanvraag. Dit leidt men af uit het feit dat verzoeker op 23.10.2008 te Casablanca om de uitreiking van een visum gezinshereniging vroeg.

Echter, verzoeker verblijft wel degelijk sinds 2000 duurzaam in België, zoals ook blijkt uit de stukken van het dossier dat hij indiende bij zijn aanvraag van 17 november 2009.

Uit de verschillende stukken meegedeeld door verzoeker blijkt dat hij sedert 2000 (stukken gevoegd bij de initiële aanvraag van 17 november 2009) in België verblijft. Verzoeker is op 28 juni 2008 naar Marokko vertrokken (stukken 2 en 3) om aldaar op 14 juli 2008 in het huwelijk te treden, (stukken 4, 5, 6 en 7) Na het bekomen van het visum is verzoeker teruggekeerd naar België op 17 december 2008. (stuk 2)

Verzoeker heeft steeds het centrum van zijn belangen in België behouden, wat ook blijkt uit het feit dat verzoeker en zijn echtgenote na het sluiten van hun huwelijk zo snel mogelijk zijn teruggekeerd naar België.

Noch verzoeker, noch zijn echtgenote hadden de intentie terug te keren naar Marokko om aldaar te gaan wonen.

Omwille van de familie, die er op stond dat het traditionele huwelijk in Marokko zou plaatsvinden, is verzoeker teruggekeerd net zolang als nodig was.

Er is dus zeker geen sprake van een 'onderbreking van het verblijf van verzoeker in België.

Door te stellen dat verzoekers niet voldoen aan het criterium van het 'ononderbroken verblijf van vijf jaar' schendt verwerende partij de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij wijst erop dat noch de vernietigde instructie van 19 juli 2009, noch het vademecum ter verduidelijking van deze instructie vermeldt wat een 'ononderbroken verblijf van vijf jaar' inhoudt. De instructie bepaalt enkel het volgende:

“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dal gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”

De instructie bepaalt dus enkel dat de vreemdeling het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België moeten hebben gevestigd, wat in casu het geval is. Verzoeker verblijft sinds 2004 onafgebroken in België en is sinds 2005 ingeschreven in het bevolkingsregister. Deze inschrijving is nooit onderbroken geweest.

Tijdens diverse vergaderingen van het opvolgingscomité voor de regularisatie (met vertegenwoordigers van de bevoegde kabinetten, de Dienst Vreemdelingenzaken, het Forum Asiel en Migratie, de Ordes van de Balies en het Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding) werden knelpunten en onduidelijkheden in verband met de regularisatie behandeld. Tijdens één van deze vergaderingen werd verduidelijkt dat de vereiste van een bepaalde duur 'ononderbroken' verblijf in diverse criteria wordt voldaan als een wettig verblijf (met inschrijving in het rijksregister) voor de hele periode bewezen wordt; een korte afwezigheid met behoud van inschrijving in het rijksregister geldt niet als onderbreking van het verblijf.

Gezien dit akkoord meent verzoeker dat er een schending is van het vertrouwensbeginsel. Dit algemeen principe van behoorlijk bestuur schrijft voor dat een burger, onder bepaalde voorwaarden, een rechtmatig vertrouwen mag putten uit uitspraken of uit een vaste gedragslijn van een bestuursorgaan. Wie op goede gronden -bijvoorbeeld na een duidelijke toezegging - erop mag vertrouwen dat de overheid een bepaald besluit neemt, heeft daar ook recht op.

In casu is dit duidelijk het geval. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft op die vergadering aanvaardt dat bij een korte afwezigheid - zoals op vakantie gaan - niet als een onderbreking van het verblijf zou aanzien indien er een behoud van inschrijving in het rijksregister was. Aangezien deze informatie te vinden is op de website van het Kruispunt Migratie, mocht verzoeker er redelijkerwijze van uitgaan dat verwerende partij hier inderdaad mee akkoord was gegaan tijdens bovengenoemde vergadering. Door plots een andere houding aan te nemen en de beslissing ongegrond te verklaren enkel en alleen omwille van een kort verblijf om familiale redenen in Marokko, schendt verwerende partij duidelijk het vertrouwensbeginsel en leidt dit voor verzoeker tot rechtsonzekerheid.

In deze context kan verwezen worden naar het arrest nr. 58 302 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 maart 2011, waarin wordt bevestigd dat het kort terugkeren naar het land van herkomst om bijvoorbeeld het reisdocument te verlengen, niet gelijk kan gesteld worden met een onderbreking van het verblijf.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker zich in 2000 in België gevestigd heeft en er sindsdien ononderbroken verbleven heeft. Verwerende partij heeft met deze elementen geen rekening gehouden.

Integendeel, louter door het aanvragen van een visum gezinshereniging, meent verwerende partij dat verzoeker niet in aanmerking komt voor regularisatie op basis van punt 2.8.A van de vernietigde instructie, noch op basis van artikel 2.8.B.

Verwerende partij had op basis van het administratief dossier redelijkerwijze moeten besluiten dat verzoeker zijn ononderbroken verblijf in België sinds minstens 2000 voldoende aangetoond was.

Indien zij had gehandeld als een zorgvuldige overheid, had zij rekening gehouden met alle stukken in het dossier en had zij kunnen vaststellen dat verzoeker wel degelijk sinds minstens 2000 onafgebroken in het land verbleven heeft.

Het dossier van verzoeker voldoet volledig aan de voorwaarden van de vernietigde instructie van 18 juli 2009. Hij verblijft sinds minstens 5 jaar onafgebroken in België, had ooit voor maart 2008 legaal verblijf in België en hij toont aan dat hij geïntegreerd is.

De bestreden beslissing vermeldt niet waarom verwerende partij tot het onredelijke besluit is gekomen dat een onafgebroken verblijf sinds 2000 niet aangetoond is.

Rekening houdend met al het voorgaande kan niet anders dan worden vastgesteld dat de beslissing tot ongegrondheid van het verzoek tot verblijfsmachtiging onvoldoende is en dus niet-afdoende. Het is bovendien duidelijk dat verwerende partij het vertrouwensbeginsel heeft geschonden door het nemen van de beslissing. Om deze redenen wenst verzoeker dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“De beslissing van tegenpartij staat niet in verhouding tot de gevolgen die door deze beslissing veroorzaakt worden ten aanzien van verzoeker. Door het verblijf aan verzoeker te weigeren, worden zijn kansen op een toekomst in België afgenomen, waar hij de laatste 11 jaar onafgebroken verbleven heeft.

Zo leidt de beslissing van tegenpartij tot de ontwrichting van het leven van verzoeker. De bestreden beslissing heeft hiermee geen rekening gehouden.

De beslissing van tegenpartij is disproportioneel en onredelijk.”

3.3. Gelet op de nauwe samenhang van beide middelen worden deze samen behandeld.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker geregulariseerd wenst te worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verweerder motiveert dat verzoeker niet aantoont te voldoen aan het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, nu hij geen ononderbroken verblijf van vijf jaar aantoont, gezien hij in 2008 terugkeerde naar zijn land om een visum aan te vragen. Verweerder motiveert dat verzoeker evenmin aantoont te voldoen aan het criterium 2.8.B, nu verzoeker ook geen ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 aantoont. Aangaande de integratie wijst verweerder erop dat deze niets afdoet aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Tenslotte motiveert verweerder dat verzoeker niet in aanmerking komt voor criterium 2.3. van de vernietigde instructie, nu verzoeker de afstammingsband met zijn broer in België niet aantoont.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

In zoverre verzoeker de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het opgeworpen middel vanuit het oogpunt van de materiële motivering bekeken te worden, samen met de opgeworpen zorgvuldigheidsplicht.

3.3.2. Verzoeker meent dat in de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met zijn werkelijke situatie. Hij benadrukt dat hij wel degelijk voldoet aan de criteria vervat in de punten 2.8.A en 2.8B, nu hij wel degelijk vijf jaar ononderbroken in België heeft verbleven en het centrum van zijn belangen sinds 2000 in België gevestigd is. Hij betoogt dat het korte verblijf in Marokko voor de periode van zijn huwelijk, niet als een onderbreking van zijn verblijf kan worden beschouwd. Hierbij wijst hij op de definitie van ononderbroken verblijf uit de instructie, de informatie die ter beschikking wordt gesteld op de website van het Kruispunt Migratie en op het feit dat hij sinds 2005 ingeschreven staat in het bevolkingsregister.

In zijn tweede middel wijst verzoeker opnieuw op zijn ononderbroken verblijf van 11 jaar, waarbij hij betoogt dat verweerder onvoldoende rekening hield met het feit dat een beslissing tot weigering van verblijf, zijn kansen op een toekomst in België wegneemt en zijn leven ontwricht.

Verzoeker voert bijgevolg in het verzoekschrift uitsluitend aan dat hij wél voldoet aan de voorwaarden vervat de criteria 2.8A en 2.8B zoals geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Zijn argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop de vernietigde instructie werd toegepast door verweerder.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Er wordt vastgesteld dat geheel het betoog van verzoeker erop gericht is te verduidelijken dat hij wél voldoet aan de voorwaarden vervat in de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, nu het centrum van zijn belangen zich sinds 2000 in België bevindt, hij sinds 2005 ingeschreven staat in het bevolkingsregister en hij zich slechts zeer kort naar Marokko heeft begeven, louter voor de afsluiting van zijn huwelijk, zodat hij in essentie een strikte toepassing vraagt van deze vernietigde instructie. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het betoog van verzoeker, dat een strikte toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.3. Verzoeker betoogt dat de Dienst Vreemdelingenzaken aanvaardde dat een korte afwezigheid zoals op vakantie gaan, niet als een onderbreking van het verblijf zou aanzien worden indien er een behoud van inschrijving in het rijksregister is en dat dit gepubliceerd werd op de website van het Kruispunt Migratie. Verzoeker betoogt dat verweerder dan ook plots een andere houding aannam door de beslissing ongegrond te verklaren.

Verzoeker stelt in essentie dat het vertrouwensbeginsel is geschonden omdat verweerder in de bestreden beslissing de vernietigde instructie niet correct toepast. De Raad wijst erop dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Het eerste middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS